
Het geheim van een halve dierentuin

TEKST: MICHAEL KLIER

'Geld, vrouwen en roem – en van alles veel!'

Een beroemde kunstenaar wil ik zijn! trompettert de pauw in mij. Macht en invloed – niets gaat zonder mij! Maak mij president!, brult de leeuw schrikbarend hard. Ik win van iedereen! roept krachtpatser gorilla en slaat donderend op zijn behaarde borst.

Ik beheer in het geheim een halve dierentuin. Kom er niet aan!, is mijn eerste gedachte als ik wakker schrik uit de dromen over al die beesten in mij. Maar zelfs overdag schreeuw ik regelmatig binnensmonds ongegeneerde vloeken en kan ik mijn agressie maar met moeite onderdrukken. Vooral als ik me niet gezien of gerespecteerd voel, en dat gebeurt vaker dan me lief is.

Daarnaast moet ik, zelfs nu nog, op mijn zestigste, zo vaak mogelijk winnen of scoren. Als ik het aandurf en even stilsta bij mijn verschrikkelijke ikken dan kom ik nog meer onedele beesten tegen.

Zo is daar de poedel, het beest dat symbool staat voor het keurig in de pas lopen en mijn angst om anders

voor gek uitgemaakt te worden of het allicht al te zijn. Als ik in een ontspannen, melige bui eens gek doe en mijn puberdochter me tot de orde roept, dan voel ik me schuldig en stop meteen, natuurlijk niet zonder haar er eerst nog eventjes mee te pesten. Je zou eens moeten weten dochterlief, wat er in mijn hoofd nog allemaal schuilgaat...

Er is ook een onbeheerste egomaan, die alles wil. Ik ben een rupsje-nooitgenoeg, wat ik ook bereik of cadeau krijg, ik wil steeds meer.

En heb ik al verteld hoe ik naar vrouwen kan kijken? Alsof ik nog steeds op zoek was naar een *femme fatale* om over te fantaseren als een scharreltje of een spannende *one night stand*. Overigens, ik ben 13 jaar gelukkig getrouwd met M, we hebben een goed huwelijk en durven zelfs onze schaduwkanten aan elkaar te laten zien. Maar dat kan mijn aap op de rots niets schelen...

'Ja sorry hoor, ik was even niet mezelf!'

Voor al deze eigenschappen schaam ik me behoorlijk en ik doe uiteraard mijn

best om ze allemaal grondig te verbergen. Vaak doe ik mezelf opzettelijk voor als het tegenovergestelde. En zo speel ik al mijn halve leven lang verstoppertje. Ik doe of er niets aan de hand is, negeer mijn agressie en lusten en excuseer me nederig als er weer eens explosieve stoom uit mijn overvolle ketel ontsnapt. Ik ben daadwerkelijk verbaasd hoe lang me dat al lukt.

Nu heb ik tijdens de driejarige veel geleerd over mezelf en mijn systeem van herkomst. Ik begrijp dat schaamte en schuldgevoelens averechts werken en dat de attente medemens me al lang kan lezen als een open boek: mijn gierige blikken, mijn verbeterde kaak en de onrust in mijn stem. En moe dat ik ben van al dit toneelspelen om netjes in de pas te lopen!

Mijn vader heeft behoorlijk wat buiten de lijntjes gekleurd – daar moest en mocht ik niets van hebben. Maar op advies van Ruth Bellinkx staat zijn foto nu al een jaartje op mijn bureau. Ik zie een jonge man waar ik op lijk. Hoe langer ik naar hem kijk, hoe meer ik hem mis. En door hem als vader in al zijn glorie en schaduw lief te hebben en te eren, kom ik niet alleen

beter bij mijn gevoel maar ook bij mijn beesten.

'Dat ben ik dus ook – wat een opluchting om dit toe te kunnen geven!'

Het beest in mij heeft me wél telkens opnieuw van nieuwe energie voorzien als ik er volledig doorheen zat: geen baan, relatie stuk of grondig de weg kwijt omdat ik duidelijk niet meer op mijn plek zat. Dankzij mijn beesten ben ik nog steeds in staat mijn dromen na te jagen en pieker ik er niet over om op te geven of me in een dagelijkse routine te laten verstikken.

Vroeger droomde ik van een Porsche en van een huis met zwembad, nu ga ik voor ruimte voor mijn creatieve fantasieën in de muziek, het schrijven en het begeleiden van mensen. Wil ik deze dromen waarmaken, dan heb ik beestachtig veel moed, energie en doorzettingsvermogen nodig – en die vind ik het beste in mezelf. 🐾